

Arrest

nr. 260 123 van 3 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat G. GASPART, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 3 februari 2020 België is binnengekomen, diende op 6 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 januari 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 januari 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 06/02/2020
Overdracht CGVS: 16/07/2020*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 6 januari 2021 van 8.40 uur tot 11.30 uur, bijgestaan door een tolk die de taal Spaans machtig is. Uw advocaat Meester Catherine SMEKENS loco Meester Gérald GASPART was van 8.49 uur tot het eind van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 augustus 2001 te La Libertad. U bent katholiek en woonde in Tepecoyo (La Libertad). U was bezig met uw studie tot licentiaat in de fysica en wiskunde aan de universiteit van San Salvador.

In juli 2019 kreeg u via Messenger berichten van een zekere O.G., een bendeleider van de Mara Salvatrucha (MS). Hij vroeg u 'postvatter' in uw buurt te worden. U zou hen dus moeten waarschuwen wanneer de politie in jullie buurt kwam. U antwoordde niet op deze berichten en uw vader droeg u op ze te wissen en de afzender te blokkeren. U bleef hierna twee dagen binnen. Nadien zette u uw gewone leven weer verder. U ging terug naar de universiteit en bleef repeteren met uw muziekgroep. In augustus 2019 werd uw gsm ongemerkt gestolen op de bus. In september 2019 werd u samen met de andere passagiers op de bus nogmaals beroofd door gewapende personen. U zette uw studies toen stop. Midden januari 2020 vroeg een zekere B., een jongen met wie u voordien al enkele keren had gevoetbald u om de bende MS te helpen door hen te waarschuwen wanneer de politie de buurt betrad. U antwoordde niet op deze vraag, maar gaf aan naar huis te moeten om nog enkele dingen te gaan doen. B. zei dat dit tussen jullie moest blijven. Ongeveer een week later kwam B. bij uw vader vragen of u thuis was om samen te gaan voetballen. Uw vader zei toen dat u er niet was. Ondertussen werden regelingen getroffen zodat u het land zou kunnen verlaten. U vertelde vrienden en familieleden dat u het land zou verlaten om in Italië te gaan studeren. U wilde hen immers niet op de hoogte brengen van de problemen die u met de bende MS ondervond.

Op 2 februari 2020 bent u uit El Salvador vertrokken. U reisde legaal via Madrid en kwam in België aan op 3 februari 2020. Op 4 februari 2020 diende u hier uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 12/8/'19), uw paspoort (d.d. 8/8/'17), uw belastingkaart (NIT) en uw universiteitsbadge. U legt tevens een screenshot van uw Instagramaccount en de link naar uw Facebookprofiel voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van problemen met de bende MS. U bent er echter niet in geslaagd uw vrees in dit verband hard te maken. U beweert dat leden van deze bende u gevraagd zouden hebben met hen samen te werken. U zou hen moeten waarschuwen als de politie in de buurt kwam. De incidenten waarvan u melding maakt zijn echter onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U zou in juli 2019 door een zekere O.G., een lokale leider van MS, via Messenger zijn gecontacteerd in verband met de vraag met hen samen te werken. U kreeg toen op een dag twee berichten van die persoon. U situeert dit begin of midden 2019, maar kunt geen juiste datum opgeven. In ieder geval had voordien nooit eerder een bendelid u met zulke vraag geconfronteerd (CGVS p.13). U had tevens nooit eerder van O.G. gehoord. Via een vriend kwam u te weten dat het een bendeleider van MS zou betreffen (CGVS p.9). Hoe uw vriend dit wist, weet u niet. U hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS p.12). U wiste Oscars berichten en blokkeerde hem zonder hem te beantwoorden. Nadien hebt u niets meer van hem vernomen (CGVS 14).

U bleef na dit incident slechts twee dagen binnen, nadien zette u uw normale activiteiten verder. U ging terug naar de universiteit en bleef met uw muziekgroep repeteren (CGVS p.5, 9, 11, 13). Midden januari 2020 vroeg dan een zekere B., een persoon met wie u eerder al had gevoetbald, om met de bende MS samen te werken (CGVS p.9). U antwoordde niet op zijn vraag, maar gaf aan dat u naar huis moest. Hij zei dat dit tussen jullie moest blijven. U bleef nog gedurende een tweetal weken op hetzelfde adres wonen. Die persoon kwam nog slechts een keer bij uw vader vragen of u thuis was en dit met de vraag om samen te gaan voetballen (CGVS p. 9 15-20). Er werden echter geen verdere stappen ondernomen om u te proberen overtuigen met de bende samen te werken. Er kwam in dit verband nooit iemand bij u thuis langs, er is niemand meer op enige manier naar u op zoek gekomen en u werd daarenboven nooit fysiek aangepakt. Uw ouders en broer wonen momenteel nog steeds op hetzelfde adres als waar u verbleef en bovendien voeren ze allen nog steeds hun werkzaamheden uit. Ze stellen het goed. Volgens uw verklaringen ondervindt niemand van uw familieleden in El Salvador momenteel problemen omwille van de problematiek waarom u verklaart uw land te hebben verlaten (CGVS p.4, 16-20). Dit alles vormt allerminst een indicatie voor een gegronde vrees voor vervolging.

Bovendien kunt u geen concrete voorbeelden geven van andere personen die net als u zouden zijn benaderd om samen te werken met de bende MS. U verklaart ook hier niet naar geïnformeerd te hebben (CGVS p.20). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel zou zijn om uw risico op vervolging in te schatten. Het is tevens belangrijk op te merken dat uw broer nooit dergelijke problemen heeft ondervonden. Hij mag dan al 29 jaar oud en aan het werk zijn, dat hij op geen enkele manier gecontacteerd werd maar u wel, en zelfs in die mate dat u het land diende te ontvluchten, roept verder vraagtekens op (CGVS p.4).

U diende daarenboven geen klacht in omwille van de door u aangehaalde feiten. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat er werd gezegd dat u niemand mocht inlichten, kan geen verschooning vormen voor het feit dat u niet getracht hebt de bescherming van uw autoriteiten in te roepen op het moment dat u geconfronteerd werd met problemen met bendeleden. U nam zelfs niet de moeite zich te informeren over de manier waarop de politie te werk gaat om burgers te beschermen tegen problemen met bendeleden (CGVS p.18). Nochtans kan worden verwacht dat men eerst probeert de bescherming van de eigen autoriteiten in te roepen, alvorens elders een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Dit alles toont dan ook niet aan dat u omwille van deze reden werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren.

De berovingen waarvan u slachtoffer zou zijn geworden, vormen evenmin een indicatie voor het feit dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. Ze vonden beiden plaats op de bus. U was telkens een willekeurig slachtoffer van criminele activiteiten. Van de eerste diefstal had u zelfs niets gemerkt op het moment dat dit gebeurde. Bij de tweede overval moest u, net als alle andere passagiers van de bus, uw geld en gsm afgeven. U werd telkens beroofd door personen die u nooit eerder had gezien, het waren telkens andere personen en u weet niet of ze tot een bepaalde bende behoorde (CGVS p.5, 9, 18-19). Deze incidenten staan dan ook niet in relatie met de andere door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Tevens legt u geen bewijsstukken voor van de door u aangehaalde feiten.

U wijst nog op het feit dat de criminaliteit in El Salvador weliswaar is gedaald, maar dat er nog steeds veel geweld plaatsvindt (CGVS p.19). Er dient echter te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u in dit verband een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in uw land van herkomst volstaat niet om iemand subsidiaire bescherming te verlenen. Een persoonlijke vrees is hierbij determinerend.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als jongere die gedwongen zou kunnen worden samen te werken met een bende op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen geenszins. Uw identiteitskaart (d.d. 12/8/'19), uw paspoort (d.d. 8/8/'17), uw belastingkaart (NIT), uw universiteitsbadge, de screenshot van uw Instagramprofiel en de link naar uw Facebookpagina vormen enkel een indicatie met betrekking tot uw identiteit, herkomst, studie en reisweg, dewelke hier niet worden betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4,  2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4,   2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4,  2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980;*
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)*
- de formele motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;*
- de rechten van de verdediging*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen)*
- beoordelingsfout".*

Na een theoretische toelichting gaat verzoeker vooreerst in op de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hij licht hierbij toe als volgt:

"Verzoeker volhardt in zijn relaas zoals uiteengezet op het persoonlijk onderhoud.

Verwerende partij betwist enkel impliciet de geloofwaardigheid van et relaas van verzoeker.

Ten eerste omdat zij van mening is dat verzoeker weinig inspanningen heeft gedaan om informatie over O.G.

Verzoeker betwist het. In de Salvadoraans context wordt er niet openlijk gesproken over de concrete problemen met een bende.

Dit is het gevolg van de grote invloed dat de bendes hebben op het alledaagse leven. Men is nooit zeker dat de persoon met wie er gesproken wordt al dan niet in een zekere mate medeplichtig is met de acties van de bende.

Verzoeker heeft getracht informatie te bekomen over O.G. bij een persoon die waarschijnlijk informatie over bendeleden zou hebben. Indien hij meer informatie zou hebben gevraagd zou dit voor hem gevaarlijk zijn geweest (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 12).

Dit gedrag is aannemelijk in de Salvadoraans context.

Het is ook opmerkelijk dat verzoeker even discreet is over zijn woonplaatsen en aan zijn vrienden zelfs liegt, zeggende dat hij in Italië is, omwille van een gebrek aan vertrouwen over het gebruik dat zou worden gedaan van de informatie over zijn effectieve woonplaats (CGVS, p 11). Het gedrag van verzoeker is coherent wat dit betreft.

Deze discretie is ook de reden waarom verzoeker geen onderzoek heeft gedaan naar d specifieke situatie van andere jongeren in de colonia. Dit zou hem in gevaar brengen. Hij is uiteraard wel op de hoogte van het feit dat er geen verzet gepleegd mag worden tegen de eisen van de bendes. Zijn vrees vloeit voort uit het feit dat hij weigert in te gaan op de eis van een bende.

Zijn relaas is geloofwaardig.”

Verzoeker wijst tevens op de noodzaak om het risico in geval van terugkeer te objectiveren en op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. In de context van El Salvador is het gegeven dat men slachtoffer is van de bendes en hun praktijken, volgens verzoeker een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenrechtenschendingen, met name een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De ernst van de incidenten die verzoeker heeft ondergaan in El Salvador en de impact ervan kan onmogelijk onderschat worden en moet in overweging worden genomen. Verzoeker verwijst in deze naar het artikel 48/3, § 2, eerste lid, en het artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij dat uit objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat het zich verzetten tegen de eisen van de bende een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker benadrukt nog de nood aan een toekomstgericht onderzoek en het in overweging nemen van het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden. Hij voert aan dat *“In dit opzicht dient de accumulatie van de verschillende ervaringen van verzoeker in rekening genomen te worden, zijnde de berichten van O.G., de expliciete vraag van B., waardoor hij legitiem vreest dat de bende hem beetje bij beetje zal dwingen om met hen samen te werken, en de berovingen waarvan hij het slachtoffer is geweest.”* Verder meent hij dat zijn verblijf in het buitenland een risicoverhogende factor is. Hij stelt hierbij dat uit de algemene informatie blijkt dat een terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is en dat het erkennen van een bepaald risicoprofiel van invloed kan zijn voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer. Hoe hoger het risicoprofiel, hoe ruimer het *“voordeel van de twijfel”* toegepast moet worden, aldus verzoeker. Dit geldt zowel voor de geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid van de feiten en de waarschijnlijkheid van het risico in geval van terugkeer.

Verzoeker benadrukt bovendien nog, onder verwijzing naar de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van Cedoca van 9 januari 2020, dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Hij wijst erop dat het verhoogde risico in geval van terugkeer duidelijk blijkt uit informatie van Human Rights Watch en verder bevestigd wordt door een rapport van de Speciale Rapporteur van de Verenigde Naties voor de Mensenrechten die vermeldt wordt in de voormelde COI Focus. Hij stelt dat op basis van voormelde informatie dient te worden besloten dat hij verschillende kenmerken vertoont op basis waarvan hij als risicopersoon dient te worden beschouwd in geval van een terugkeer naar El Salvador en dat hij, op basis van het cumulatief effect van deze risicofactoren, een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts haalt verzoeker landeninformatie aan van UNHCR, Cedoca en Human Rights Watch, waaruit volgens hem blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. Hij wijst er verder op dat: *“Verwerende partij blijkt ook geen grondig onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid van een bescherming maar beperkt haar analyse tot een abstracte en algemene stelling dat er verwacht kan worden dat iemand eerst de bescherming van zijn eigen autoriteiten inroept alvorens internationale bescherming aan te vragen. Hiermee lijkt zij een voorwaarde toe te geven aan de wet die enkel vereist dat er een bescherming beschikbaar moet zijn die;*

1. doeltreffend en
2. van niet-tijdelijke aard is en
3. dat er redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade getroffen zijn en
4. dat de verzoeker toegang heeft tot deze bescherming.

Het blijkt dat de bescherming in El Salvador niet doeltreffen is, en niet de nodige effectiviteit heeft om te kunnen worden beschouwd als een redelijke maatregel tot voorkoming van vervolging of ernstige schade. In deze omstandigheden kan er niet worden verwacht dat verzoeker eerst de bescherming van zijn nationale autoriteiten inroept, gezien deze bescherming niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/5, §2 alinea 2 van de wet van 15.12.1980.

In die optiek betoogt verzoeker dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador geen veiligheid kan bieden. Bij een hervestiging zal hij het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoeker citeert uit landeninformatie van Human Rights Watch die volgens hem bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Hij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die hij onderging in El Salvador ertoe leiden dat hij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat hij zich elders in hun land van herkomst aan dit gevaar kan onttrekken.

Verzoeker stelt verder het niet eens met *“de stelling van verwerende partij dat de drijfveer van de vervolgingsfeiten die verzoekers vrezen, veeleer economisch is en geenszins politiek van aard, en dat geen band zou bestaan met de Conventie van Genève.”* Hij benadrukt dat hij wordt gezien als iemand die een vorm van verzet pleegt tegen de bende die een semi-autoriteit is in zijn regio van herkomst. Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip ‘politieke overtuiging’ en artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Hij stelt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren. Zijns inziens vormen de bendes in El Salvador zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar landeninformatie en de richtlijnen van UNHCR betoogt verzoeker dat een vorm van verzet tegen deze autoriteit wel degelijk de uiting vormt van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoeker vreest, is in wezen geen vervolging om louter economische of criminele redenen, maar kan in de hierboven geschetste context in El Salvador wel degelijk als een vervolging opgevat worden, die het gevolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Verzoeker vreest wel degelijk vervolging omwille van zijn politieke overtuiging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst verzoeker op dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat het geweld in El Salvador geen uitstaans heeft met voormeld artikel en er geen gewapend conflict bestaat. Hij acht deze laatste stelling niet verzoenbaar met de informatie in de COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador, waarnaar de commissaris-generaal zelf verwijst. Hieruit blijkt immers dat verschillende bronnen van oordeel zijn dat er in El Salvador weldegelijk sprake is van een gewapend conflict. Verzoeker citeert hierbij nog uit informatie van GIWPS waarin besloten wordt dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie in El Salvador als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd, alsook naar een artikel van Ximena Galvez Lima in het Journal of International Humanitarian Legal Studies die tot dezelfde conclusie komt. Aldus benadrukt verzoeker dat er, in tegenstelling tot hetgeen de commissaris-generaal beweert, weldegelijk bronnen zijn die van mening zijn dat de veiligheidssituatie in El Salvador kan worden gekwalificeerd als een situatie van (binnenlands) gewapend conflict en dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet mogelijks wel van toepassing is.

Verzoeker meent verder dat ook de stelling van de commissaris-generaal dat enkel mensen met een bepaald profiel gevisieerd worden, dient te worden genuanceerd. Hij citeert hierbij uit de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van Cedoca van 27 februari 2015 en stelt dat uit deze informatie bleek dat iedereen toen een risico liep om blootgesteld te worden aan het geweld in El Salvador, zodat er toen duidelijk sprake was van willekeurig geweld in het land. Er zijn geen aanwijzingen dat de situatie anno 2020 drastisch veranderd is, aldus verzoeker. Hij citeert uit informatie van OSAC, Foreign Policy en International Crisis Group waaruit volgens hem blijkt dat de situatie in El Salvador gekenmerkt wordt door geweld tegen bekende maar ook *“opportunistische”* doelwitten en dat het geweld wijdverspreid is en iedereen het risico loopt te verdwijnen of geteisterd te worden door het geweld gepleegd door de bendes.

Iedereen wordt verondersteld de '*banderea*' te betalen en iemand die dit niet doet zal hier de gevolgen van dragen.

Verzoeker besluit dat, naast het feit dat meerdere bronnen de situatie in El Salvador als een situatie van gewapend conflict kwalificeren, uit meerdere bronnen tevens blijkt dat er niet enkel sprake is van doelgericht geweld. In aanmerking nemend dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen, meent verzoeker dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent aldus dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt en dat hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet dient te worden toegekend. Op subsidiaire wijze voert hij aan dat de bestreden beslissing onvoldoende en niet op een serieuze en zorgvuldige wijze gemotiveerd is waar deze stelt dat de situatie in El Salvador geen aanleiding geeft tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de aangehaalde vervolgingsfeiten, zijnde dat verzoeker tweemaal zou gevraagd zijn om samen te werken met de bende MS13, ongeloofwaardig dan wel minstens onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in verzoekers hoofde.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat dit verweer in wezen beperkt blijft tot het volharden in zijn relaas en aanvoeren dat er in de Salvadoraanse context niet openlijk gesproken wordt over concrete problemen met bendes. Dit betreft vooreerst echter een blote bewering die niet gestaafd wordt aan de hand van concrete elementen of gegevens. Bovendien is de Raad van oordeel dat dit verweer geen afdoende verklaring kan bieden voor de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet zou informeren bij zijn vriend hoe deze op de hoogte was dat O.G., de persoon die verzoeker benaderde, een bendeleider betrof, gelet op zijn verklaringen dat hij bij zijn vriend reeds informatie aan het inwinnen was over deze persoon (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12). Evenmin vormt de door verzoeker aangehaalde "*discretie*" een afdoende verklaring voor zijn nalatigheid om zich te informeren naar de situatie van andere jongeren in zijn regio die zouden zijn benaderd om samen te werken met de bendes, aangezien dergelijke informatie cruciaal is voor de inschatting van zijn vrees. Dat dit verzoeker in gevaar zou brengen, betreft andermaal een blote bewering in verzoekers hoofde, die aldus niet kan volstaan ter verschoning van verzoekers tentoongespreide gebrek aan interesse in zijn problemen.

Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat er geen doeltreffende bescherming beschikbaar is in El Salvador, merkt de Raad op dat verzoeker dit niet heeft aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud toen hem gevraagd werd waarom hij geen hulp heeft ingeroepen van de Salvadoraanse autoriteiten (*Ibid.*, p. 18). Uit zijn verklaringen kan daarentegen blijken dat verzoeker wel van mening was dat de politie maatregelen zou treffen, gezien hij stelde dat als hij een klacht indiende de politie dan meer zou langskomen in de wijk (*Ibid.*). De Raad is, gelet op deze vaststellingen, van oordeel dat verzoekers verweer in het verzoekschrift niet kan worden aanvaard ter verschoning van zijn nalatigheid om de hulp in te roepen van de Salvadoraanse autoriteiten of om zich verder te informeren met betrekking tot de maatregelen die de politie zou treffen.

De Raad merkt bijkomend nog op dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met de bende MS13 verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker vage verklaringen aflegt over B., het bendelid dat hem zou gevraagd hebben om samen te werken. De Raad stelt immers vast dat verzoeker verklaarde dat hij 'denkt' dat E. zijn echte naam is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15), terwijl van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer informatie zou bekomen over het bendelid dat hem benaderde, temeer daar hij aangaf dat deze persoon in zijn wijk woonde en hij samen met andere vrienden voetbal speelde met deze persoon, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in de mogelijkheid was om meer informatie te bekomen over deze persoon. Verzoeker stelde tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien enerzijds dat B. "lager" dan hem in de wijk woonde (*Ibid.*, p. 9), terwijl hij anderzijds verklaarde dat B. "hoger gelegen" dan zijn huis woonde (*Ibid.*, p. 15). Verder acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niet zou informeren of er nog andere voetbalvrienden door B. zouden zijn benaderd tot samenwerking (*Ibid.*, p. 20). Zoals hierboven reeds werd beoordeeld, vormt de door verzoeker aangehaalde "discretie" geen afdoende verklaring voor zijn nalatigheid om zich te informeren naar andere personen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van problemen met de bende MS. U bent er echter niet in geslaagd uw vrees in dit verband hard te maken. U beweert dat leden van deze bende u gevraagd zouden hebben met hen samen te werken. U zou hen moeten waarschuwen als de politie in de buurt kwam. De incidenten waarvan u melding maakt zijn echter onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U zou in juli 2019 door een zekere O.G., een lokale leider van MS, via Messenger zijn gecontacteerd in verband met de vraag met hen samen te werken. U kreeg toen op een dag twee berichten van die persoon. U situeert dit begin of midden 2019, maar kunt geen juiste datum opgeven. In ieder geval had voordien nooit eerder een bendelid u met zulke vraag geconfronteerd (CGVS p.13). U had tevens nooit eerder van O.G. gehoord. Via een vriend kwam u te weten dat het een bendeleider van MS zou betreffen (CGVS p.9). Hoe uw vriend dit wist, weet u niet. U hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS p.12). U wiste Oscars berichten en blokkeerde hem zonder hem te beantwoorden. Nadien hebt u niets meer van hem vernomen (CGVS 14). U bleef na dit incident slechts twee dagen binnen, nadien zette u uw normale activiteiten verder. U ging terug naar de universiteit en bleef met uw muziekgroep repeteren (CGVS p.5, 9, 11, 13). Midden januari 2020 vroeg dan een zekere B., een persoon met wie u eerder al had gevoetbald, om met de bende MS samen te werken (CGVS p.9). U antwoordde niet op zijn vraag, maar gaf aan dat u naar huis moest. Hij zei dat dit tussen jullie moest blijven. U bleef nog gedurende een tweetal weken op hetzelfde adres wonen. Die persoon kwam nog slechts een keer bij uw vader vragen of u thuis was en dit met de vraag om samen te gaan voetballen (CGVS p. 9 15-20). Er werden echter geen verdere stappen ondernomen om u te proberen overtuigen met de bende samen te werken. Er kwam in dit verband nooit iemand bij u thuis langs, er is niemand meer op enige manier naar u op zoek gekomen en u werd daarenboven nooit fysiek aangepakt. Uw ouders en broer wonen momenteel nog steeds op hetzelfde adres als waar u verbleef en bovendien voeren ze allen nog steeds hun werkzaamheden uit. Ze stellen het goed. Volgens uw verklaringen ondervindt niemand van uw familieleden in El Salvador momenteel problemen omwille van de problematiek waarom u verklaart uw land te hebben verlaten (CGVS p.4, 16-20). Dit alles vormt allerminst een indicatie voor een gegronde vrees voor vervolging.

Bovendien kunt u geen concrete voorbeelden geven van andere personen die net als u zouden zijn benaderd om samen te werken met de bende MS. U verklaart ook hier niet naar geïnformeerd te hebben (CGVS p.20). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel zou zijn om uw risico op vervolging in te schatten. Het is tevens belangrijk op te merken dat uw broer nooit dergelijke problemen heeft ondervonden. Hij mag dan al 29 jaar oud en aan het werk zijn, dat hij op geen enkele manier gecontacteerd werd maar u wel, en zelfs in die mate dat u het land diende te ontvluchten, roept verder vraagtekens op (CGVS p.4).

U diende daarenboven geen klacht in omwille van de door u aangehaalde feiten. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat er werd gezegd dat u niemand mocht inlichten, kan geen verschoning vormen voor het feit dat u niet getracht hebt de bescherming van uw autoriteiten in te roepen op het moment dat u geconfronteerd werd met problemen met bendeleden.

U nam zelfs niet de moeite zich te informeren over de manier waarop de politie te werk gaat om burgers te beschermen tegen problemen met bendeleden (CGVS p.18). Nochtans kan worden verwacht dat men eerst probeert de bescherming van de eigen autoriteiten in te roepen, alvorens elders een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Dit alles toont dan ook niet aan dat u omwille van deze reden werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren.

De berovingen waarvan u slachtoffer zou zijn geworden, vormen evenmin een indicatie voor het feit dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. Ze vonden beiden plaats op de bus. U was telkens een willekeurig slachtoffer van criminele activiteiten. Van de eerste diefstal had u zelfs niets gemerkt op het moment dat dit gebeurde. Bij de tweede overval moest u, net als alle andere passagiers van de bus, uw geld en gsm afgeven. U werd telkens beroofd door personen die u nooit eerder had gezien, het waren telkens andere personen en u weet niet of ze tot een bepaalde bende behoorde (CGVS p.5, 9, 18-19). Deze incidenten staan dan ook niet in relatie met de andere door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Tevens legt u geen bewijsstukken voor van de door u aangehaalde feiten.

U wijst nog op het feit dat de criminaliteit in El Salvador weliswaar is gedaald, maar dat er nog steeds veel geweld plaatsvindt (CGVS p.19). Er dient echter te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u in dit verband een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in uw land van herkomst volstaat niet om iemand subsidiaire bescherming te verlenen. Een persoonlijke vrees is hierbij determinerend.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als jongere die gedwongen zou kunnen worden samen te werken met een bende op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”

Waar verzoeker aanvoert dat cumulatief rekening dient te worden gehouden met al zijn ervaringen, zijnde de berichten van O.G., de expliciete vraag van B. tot samenwerking, en de beroving waarvan hij het slachtoffer is geweest, merkt de Raad op dat, gelet op hetgeen voorafgaat, ook op basis van het geheel van deze feiten niet kan worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar El Salvador.

Aldus toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor vervolging zal hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade zal lopen door de bende MS13 omwille van het feit dat hij tweemaal gevraagd zou zijn om met hen samen te werken. Het betoog dat hij geacht wordt over een politieke overtuiging te beschikken is aldus niet dienstig. Het louter verwijzen naar algemene objectieve informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, kan immers niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders.

Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van deze vrees geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst, aangezien verzoekers individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador niet concreet aannemelijk maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde ondergane vervolging of ernstige schade, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig dan wel minstens onvoldoende zwaarwichtig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen benedeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP